

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Balogh Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Karácsonyné dr. Zeleznik Ágnes ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. október 5. napján meghozott, 66.P.20.386/2010/38. számú ítélete ellen, az alperes részéről 39. és 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti. Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a 9.683.337 (kilencmillió-hatszáznyolcvanháromezer-háromszázharminchét) forint marasztalási összegből és késedelmi kamatából a 253.000 (kettőszázötvenháromezer) forint közigazgatási eljárási illeték, valamint az 1.005.025 (egymillió-ötezer-huszonöt) forint társasházi közös költség és ezek késedelmi kamata megfizetésére irányuló keresetet elutasítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az érdemben elbírált fellebbezési kérelemmel kapcsolatban 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú részperköltséget, és térítsen meg az államnak felhívásra 75.500 (hetvenötezer-ötszáz) forint fellebbezési illetéket.

A hatályon kívül helyezett rész tekintetében a fellebbezési eljárás költségét mind a felperes, mind az alperes javára külön-külön 250.000 (kettőszázötvenezer) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes, a felperes és felperes ügyvezetője, Ó. J. tagjai voltak a „B” Ingatlanberuházási Kft-nek. A Kft. a 2001. július 11-én kelt adásvételi szerződés alapján eladta a felperesnek az '1'. szám alatt található ingatlant, amelyen korábban

egy 12 lakásos társasház építését kezdte meg. A „B” Kft. tagjai között a tagsággal viszonyal összefüggésben elszámolási vita keletkezett. Az alperes 2002. május 28-án pert indított a „B” Kft. és a felperes ellen az ingatlan adásvételi szerződés semmisségének megállapítása iránt. Keresetlevelében perfeljegyzés elrendelését kérte. A bíróság 2002. szeptember 16-án kelt és előzetesen végrehajtható végzésével a perfeljegyzést elrendelte. A másodfokú bíróság 2004. április 22-én kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és a kérelmet elutasította. A bíróság végül a 2007. október 25-én jogerős ítéletével a felperes keresetét - keresetlőségi jogának hiánya miatt - elutasította. Az ingatlan tulajdoni lapján a perfeljegyzés 2002. szeptember 30-ától kezdődően szerepelt széljegyként.

A felperes 2010. január 25-én indított pert az alperessel szemben. Állította, hogy a felperes kifejezetten annak szándékával indított pert ellene, hogy a perfeljegyzés elrendelésével az ingatlanok értékesítését ellehetetlenítse, illetve átmeneti időre megakassza. A perfeljegyzés intézményét tehát jogellenes célra használta, jogát visszaélészerűen gyakorolta. Az ingatlanok értékesítésének késedelméből állítása szerint kára keletkezett. A perben ennek, valamint késedelmi kamatának megtérítését kérte a felperestől. Kárát 8.425.312 Ft erejéig az elveszített illetékkedvezményben, 253.000 Ft erejéig a közigazgatási eljárásban lerótt fellebbezési illetékben, 1.005.025 Ft erejéig az érintett időszakban a lakások után kifizetett társasházi közös költségben, míg 44.400 Ft erejéig a felmerült reklámköltségében jelölte meg, így a kára összesen 9.727.737 Ft-ot tett ki. Állította, hogy a perindítás ténye az ingatlan tulajdoni lapján 2004. április 7. napjáig szerepelt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes kárigényét öt éven belül nem érvényesítette, így a követelése elévült. Állította, hogy a felperes peren kívüli felszólításai a címzés pontatlansága miatt nem jutottak el hozzá, illetve azokat nem vette át. Másodlagosan állította, hogy a felperes azt a kárigényt érvényesíti, amelyről vele szemben a 2004. szeptember 28-án megtartott taggyűlésén a „B” Kft. már határozott. Teszi mindezt anélkül, hogy a „B” Kft. a követelést reá átruházta volna. Hangsúlyozta, hogy nem károkozás céljából, hanem tulajdonrészének védelme érdekében jogosan indított pert az adásvételi szerződés érvénytelenítése iránt. Ugyanis a felperes a tagi hitele biztosítékaul ígért jelzálogjogot nem jegyeztette be. Kifejtette továbbá, hogy a perfeljegyzés iránti kérelme annak ellenére sem volt jogellenes, hogy a bíróság végül jogerősen elutasította. Ennek oka ugyanis a másodfokú bíróság szerint nem az érdemi megalapozatlanság, hanem a bíróság hatáskörének hiánya volt. Hangsúlyozta azt is, hogy a perfeljegyzést a bíróság rendelte el. Ezért amennyiben a felperes kára a perfeljegyzésből keletkezett, nem ő a károkozó. Állította, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, amennyiben a perfeljegyzést elrendelő végzéssel szemben fellebbezéssel nem élt. Álláspontja szerint az sem róható a terhére, hogy a bíróságnak 19 hónapba telt a perfeljegyzés jogerős elbírálása. Állította, hogy a perfeljegyzés elrendelése semmilyen formában nem befolyásolta az ingatlanok értékesíthetőségét, mert széljegyre csak 2004. május 24-

én került. Hivatkozott arra is, hogy a 19 hónap alatt az inflációs ráta figyelembevételével 8-9 % körüli vételár növekedés keletkezhetett a felperesnél, ami jóval meghaladja a 2 %-os illetékkedvezmény elvesztéséből adódó veszteségét. Kérte továbbá a „B” Kft-ban lévő 40 %-os üzletrésze alapján őt illető, és a felperes tulajdonába került ingatlanrész értékének a beszámítását a felperes követelésével szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 9.683.337 Ft és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Indokolása szerint az alperes elévülési kifogása azért nem volt alapos, mert a korábban általa megadott szám alatti cím nem volt alkalmas arra, hogy ott őt bárki elérje. Az alapperben a felperes nem adta meg a teljes elérhetőségét, a pontos, fsz. 8. számot is tartalmazó címét csak jelen perben jelentette be. Érdemben megállapította, hogy az alperes alapvetően a „B” Kft. és a felperessel szemben fennálló igényének biztosítását kívánta elérni az adásvételi szerződés érvénytelensége iránt indított perével. Az alperes 2002. és 2005. között csak a perfeljegyzésre koncentrált, és figyelmen kívül hagyta azt, hogy a felperesi társaságnak soha nem volt a tagja. 2002-ben bűnügyi zárlatot is kért az ingatlanra, és novemberben a potenciális vevőkhöz röpiratot juttatott el. Megállapította, hogy a felperes bankszámlakivonatokkal igazolta, hogy a társasházi lakások értékesítéséig tulajdonosként neki kellett viselnie a felmerült költségeket. A lakások újraértékesítésének illetékhivatal által engedélyezett határideje pedig lejárt és a nem értékesített lakások után az illetékhivatal a felperest jogerősen az illeték megfizetésére kötelezte. Rámutatott arra, hogy az alperes nem a tagi kölcsön megfizetése iránt, hanem az adásvételi szerződés érvénytelensége iránt indított pert. Tudnia kellett azt, hogy a szerződés érvénytelensége esetén sem kaphatja meg a tagi hitelként megjelölt összeget. Tudatában kellett lennie annak is, hogy a perfeljegyzés folytán az ingatlanok értékesítése ellehetetlenül. A rendelkezésre álló jogi eszközt, a perfeljegyzést, tehát nem a jogintézmény törvényes céljára, hanem a károkozás szándékával használta. Álláspontja szerint a felperes eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének, miután mind a perfeljegyzést elrendelő végzést, mind az illetékkiszabása iránti határozatot megfellebbezte. A felperes megjelölt kárából kizárólag a reklámköltség iránti igényt nem találta megalapozottnak, figyelemmel arra, hogy a felperes ingatlanközvetítő céget is megbízott az ingatlanok értékesítésével.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan pedig a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasítását kérte. Fellebbezésében megismételte a követelés elévülésével kapcsolatos érveit. Álláspontja szerint a felperes illetékkedvezmény elvesztéséből eredő kára az illetékhivatal illeték kiszabásáról hozott jogerős határozata időpontjában, míg a többi kára a 2002-től 2004. májusig terjedő időszakban keletkezett. A perindítást megelőzően írásbeli felszólítást nem kapott, annak ellenére, hogy a felperes ügyvezetője valamennyi elérhetőségét ismerte. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem gondoskodott felszólító leveleinek pontos címezéséről. A kézbesítés „nem kereste”

eredményhez fűződő vélelme pedig csak szabályos címzés esetén alkalmazható. A felperes kárigényéről csak 2010. márciusában a bíróságtól kapott értesítést, addig az időpontig azonban az általános elévülési idő már eltelt. Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által bizonyítottként elfogadott tényekkel szemben a felperes valójában sem a perfeljegyzést elrendelő határozattal szemben, sem az illeték kiszabásáról szóló határozattal szemben nem élt fellebbezéssel, így a kárenyhítési kötelezettségét sem teljesítette. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2011. augusztus 29-i tárgyalásra szabályszerűen nem idézte meg, és bizonyítási indítványai mellőzése, és betérjesztett bizonyítékai figyelmen kívül hagyása mellett hozott érdemi határozatot.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kifejtette azon álláspontját, miszerint kárigényét az elévülési időn belül érvényesítette. Ennek keretében részletezte, hogy az alperes más hivatalos fórumok előtt is a hiányos címet közölte, így a részére kézbesített hivatalos küldemények közül tetszése szerint kiválaszthatta, hogy melyeket veszi át. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a „nem kereste” jelzéssel az alperes részére küldött küldeményt kézbesítettnek kell tekinteni. Álláspontja szerint azt is bizonyította, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tett.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben megalapozott.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek a felperes 9.683.337 Ft tőkét és késedelmi kamatát meghaladó kárigényét elutasító rendelkezése.

Az ítéltáblának elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy megalapozott volt-e az alperesnek az ítélet érdemi felülbírálatát kizáró perjogi akadályra való hivatkozása. Megállapította, hogy az alperesnek a 2011. augusztus 29-ére kitűzött tárgyalásra szóló idézése valóban nem volt szabályszerű. Az elsőfokú bíróság azonban ezt észlelte, ezért érdemi tárgyalást nem tartott, hanem a tárgyalás elhalasztásáról döntött. A soron következő, október 5-ére kitűzött tárgyalásra szabályszerűen megidézte az alperest, és a tárgyalást a jelenlétében tartotta meg. Az elsőfokú bíróság eljárása a Pp. 135. §-ának megfelelt, nem alkalmazta az alperes terhére a mulasztás jogkövetkezményeit. A szabályszerű idézés hiánya miatt ezért nem volt helye a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezésének.

Az ítéltábla nem osztotta maradéktalanul az elsőfokú bíróságnak az elévüléssel kapcsolatos álláspontját. Az alperesnek a felperest illető illetékkedvezmény elvesztésével kapcsolatos kárfelelősségét pedig a rendelkezésre álló adatok alapján nem találta érdemben elbírálnak. Az alperes bizonyítással kapcsolatos eljárási kifogása az ebből eredően terhére rótt kárt érintette. Érdemi elbírálásának hiányában azonban ezek elbírálása okafogyottá vált.

Az elévülés kérdésének megítélése során abból kellett kiindulni, hogy a felperes az általános felelősségi szabályok alapján kérte kárának megtérítését. A Ptk. 324. § (1) bekezdése kimondja, hogy a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A Ptk. 326. § (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

A Ptk. 355. § (4) bekezdésének értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Az illetékhivatal határozata alapján a felperes a 8.425.312 Ft illetéket 2005. február 10-én fizette meg. A becsatolt bankszámlakivonatok tanúsága szerint az el nem adott lakásokkal kapcsolatos, perben érvényesített közös költség kiadásai 2004. június 16-ig bezárólag merültek fel. A közigazgatási eljárásban pedig 2004. szeptember 7-én nyújtotta be azt a fellebbezést, amelyre 252.900 Ft illetéket lerótt.

A felperes a keresetlevelét 2010. január 25-én nyújtotta be a bíróságon. Ezt megelőzően egy esetben, a 2009. november 12-én postára adott levelében szólította fel az alperest írásban a teljesítésre. A korábbi, 2008. évben történt felszólításai ugyanis nem a perbeli követeléssel voltak kapcsolatosak, hanem az alapper 150.000 Ft-os perköltségének a megfizetésére irányultak.

A felperes kára az előbbieken részletezett időpontokban keletkezett, amikor vagyona a szükségszerűen felmerülő kiadásai folytán csökkent. A felperesnek az esedékességtől számított öt év állt a rendelkezésére arra, hogy az alperessel szemben a követelését a bíróság előtt érvényesítse, vagy annak elévülését a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint más módon megszakítsa.

Az írásbeli felszólítás egyoldalú nyilatkozat, amelyre a Ptk. 199. §-ának utalása folytán a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni. A Ptk. 214. § (1) bekezdése szerint az írásban közölt nyilatkozat hatályosságához az szükséges, hogy a másik félhez megérkezzen. Ebből következően az írásbeli felszólítás akkor hatályosul, ha azt a címzett személyesen, vagy a postai kézbesítés szabályai szerint erre jogosult személy nevében átveszi. A 2009. novemberi felszólítást a posta „nem kereste” jelzéssel küldte vissza a feladónak. A Pp. 99. §-ának a vélelmezett kézbesítéssel kapcsolatos szabályai kifejezetten csak a bírósági iratok kézbesítésére vonatkoznak. A postai szolgáltatások ellátásáról szóló 79/2004. (IV. 19.) Korm. rendelet sem rendel a postai küldemények kézbesítésének „nem kereste” eredményéhez általánosságban ilyen jogkövetkezményt. A felperes felszólítását tehát nem lehetett az alperes számára kézbesítettnek, vagyis hatályosultnak tekinteni. Ezért ahhoz nem fűződött a Ptk. 327. § (1) bekezdése

szerinti joghatás sem. A közigazgatási fellebbezési illetékköltség és a társasházi közös költségek felmerültének időpontjához képest a felperes felszólítása már az elévülési időn túl történt, így módon az az elévülés megszakítására egyébként sem lett volna alkalmas.

A felperes károsodásáról a kiadásai felmerültének időpontjában szükségszerűen tudomással bírt. Kárigénye, kárának bekövetkeztét követően azonnal, a szerződés érvénytelensége iránt indított per eredményétől függetlenül érvényesíthetővé vált számára. Az alperes pontos címe már ebben a perben ismert volt előtte, ugyanis azt a személyes meghallgatásáról felvett tárgyalási jegyzőkönyv és maga az ítélet is tartalmazta. Az előzményi per és a pontos cím ismeretének hiánya tehát nem jelentett igényérvényesítésének menthető akadályát, illetve akadályozottsága a követelése esedékessé válásától számított négy éven belül megszűnt. Ezek a körülmények ezért semmiképpen sem eredményezhették az elévülési idő Ptk. 326. § (2) bekezdése szerinti meghosszabbodását. A felperesnek a közigazgatási illeték, illetve a társasházi közös költség megtérítése iránti követelése elévült, a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján azt bírósági úton érvényesíteni már nem lehetett.

Az elveszített illetékkedvezmény esetén felperes károsodása az illeték megfizetésének időpontjában (2005. február 10.) következett be. A felperes az alperessel szemben 2010. január 25-én pert indított, igényét tehát öt éven belül a bíróság előtt érvényesítette. Az elévülést a követelés bírósági úton való érvényesítése szakítja meg. Ez az időpont a keresetlevél benyújtásának időpontjával azonos, és nem a keresetlevél kézbesítésének időpontját jelenti. Az előbbiekben kifejtettekből következően helytálló volt az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a felperes 8.425.312 Ft és járulékai megfizetésére irányuló követelése nem évült el. Éppen ezért ebben a körben az alperes kárfelelőssége feltételeinek fennállta érdemben volt vizsgálendő.

A Ptk. 2. § (2) bekezdése a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét, a Ptk. 5. § (1)-(2) bekezdése a joggal való visszaélés tilalmát fogalmazza meg. A Ptk. 7. § (1) bekezdése szerint a törvényben biztosított jogok érvényesítése - ha törvény másképpen nem rendelkezik - bírósági útra tartozik.

A Ptk. 4. § (4) bekezdése alapelvei szinten szabályozza az adott helyzetben általában elvárható magatartás követelményét, amely egyúttal a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti általános kárfelelősség alóli mentesülésre vezető magatartás mércéje is.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az alperes jogainak a bíróság előtti érvényesítése nem felelt meg a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének. Az alperes ugyanis - az előadása szerint - a „B” Kft.-vel szemben lejárt követelésének a peresítése, vagy az általa sérelmesnek tartott taggyűlési határozatok megtámadása helyett a bíróság előtti igényérvényesítés olyan módját választotta, amely őt nem illette meg. Annak ellenére, hogy az anyagi jog szabályai megfelelő jogi érdek

hiányában nem biztosítanak lehetőséget harmadik személy számára a mások között létrejött szerződés megtámadására, keresetével ezt célozta. Érvénytelenségi okként ráadásul részben bizonyosan olyan tényeket jelölt meg, amelyek általa tudottan valótlanok voltak. Állításával szemben ugyanis jelen volt és szavazott is azon a taggyűlésen, amelyen az ingatlan eladása és vételára felől határoztak. A rendelkezésre álló adatok szerint tehát joggyakorlása visszaélésszerű volt, amely kárfelelősség alapjául szolgálhat, amennyiben ennek a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételei fennállnak. Az ítéletábra azonban az elsőfokú eljárásnak két olyan hiányosságát észlelte, amelyek miatt ebben a kérdésben érdemi döntés nem volt hozható.

A perfeljegyzést a bíróság 2002. szeptember 16-án rendelte el. Az illetékhivatal illetékelőleg előírásáról rendelkező határozata szerint az újraértékesítés határideje 2003. augusztus 2-án járt le. A felperes a perben azt állította, hogy mindegyik, még el nem adott ingatlanát értékesítette volna, ha az alperes kérelmére a bíróság a perfeljegyzést nem rendeli el. A kártérítési igény eredményességéhez szükséges a kár felmerülte és a jogellenes magatartás közötti okozati összefüggés bizonyítása is. Ez a perben annak bizonyítását feltételezte, hogy az előbbieken megjelölt két időpont között valamennyi ingatlanra jelentkeztek vevők, akikkel az adásvételi szerződés megkötésére kizárólag a perfeljegyzés miatt nem került sor. Erre a körülményre nézve az elsőfokú eljárás során részletes bizonyítás nem folyt. A bizonyítatlanság következményét viszont a felperes terhére azért nem lehetett értékelni, mert a felek a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján - a kárfelelősség körében - a bizonyításra szoruló tényekkel, a bizonyítási teherrel kapcsolatos tájékoztatásban nem részesültek. Az ítéletábra szükségesnek tartja itt megjegyezni, hogy az ügyben tartott első tárgyaláson a felperes az elévüléssel kapcsolatban a bizonyítás reá háruló kötelezettségéről kapott tájékoztatást. Az elévülés szempontjából releváns tények pedig a felek között egyébként sem voltak vitások. Ezért a teljeskörű tájékoztatás elmaradása a felperesnek az illetékkedvezmény elvesztését meghaladó kárigényének elbírálását nem érintette.

Az alperes kárfelelősségének a mértékét befolyásolhatja a 2011. április 20-i keltű beadványában a felperes követelésével szemben támasztott beszámításának eredménye. Ennek elbírálását az elsőfokú bíróság ugyancsak elmulasztotta.

A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása, valamint a felek által a perben érvényesített igények teljes körű elbírálásának a hiánya olyan eljárási szabálysértést jelentett, amely a másodfokú eljárásban nem volt orvosolható. Ezért az ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részíteletet hozott, amellyel a felperesnek a közigazgatási eljárási illetékkel, illetve társasházi közös költséggel kapcsolatos kárigényét érdemben elbírált. Az illetékkedvezmény elvesztéséből eredő kár megtérítésére irányuló kereset tekintetében viszont a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen nyilatkoznia kell az alperest arról, hogy mekkora összegű követelést kíván a felperes kártérítési igényével szemben beszámítani, és követelésének mi a ténybeli és jogi alapja. Ezt követően a felperesnek kell megtennie az alperes beszámítási kifogására vonatkozó érdemi nyilatkozatát. Majd a bíróságnak a feleket az 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglaltaknak megfelelő tájékoztatásban kell részesítenie a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, és a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. A tájékoztatásnak a felek érdemi nyilatkozataiból kiindulva ki kell terjednie az anyagi jogi szabályok szerint jelentős tényekre. Az elsőfokú bíróságnak megfelelő határidőt kell tűznie arra, hogy a felek bizonyítékaikat, bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményének betartásával előterjeszthessék. Az előterjesztett indítványok alapján pedig a releváns tényekre nézve le kell folytatnia a bizonyítási eljárást. Ennek keretében bizonyításra szorul, hogy az illetékhivatal a felperes által elveszített kedvezmény összegét hány és milyen lakások után, miként határozta meg. Igazolandó, hogy a perfeljegyzés elrendeléséig a felperes az érintettek közül mely ingatlanokat értékesítette már. A fennmaradó ingatlanok értékesítése mikor, és milyen okból hiúsult meg. Vizsgálni kell, hogy a beszámítás Ptk. 296-297. §-ában szabályozott feltételei fennállnak-e, és el kell bírálni az alperes kifogását. Ezt követően kerül az elsőfokú bíróság abba a helyzetbe, hogy az alperes kárfelelősségéről, illetve annak mértékéről megalapozott döntést hozzon.

Az ítéltábla ítélet elleni fellebbezés folytán hozott részítéletet. Ezért a fellebbezési eljárásban is irányadó Pp. 77. §-a, valamint 78. § (2) bekezdése szerint, a 4/2009. (XII. 14.) PK véleményben kifejtettekre is figyelemmel, a ténylegesen elbírált kérdésekkel összefüggő perköltség viseléséről is döntenie kellett. Ezért a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján 30.000 Ft ügyvédi munkadíj megfizetésére, míg a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az alperes költségkedvezménye folytán le nem rótt fellebbezési illetékből 75.500 Ft megtérítésére kötelezte.

A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezésekkel kapcsolatos másodfokú perköltség összegét a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csak megállapította, annak viselése felől az elsőfokú bíróságnak kell majd határoznia.

Budapest, 2012. szeptember 12.

. Csóka István s. k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hegedűs Mária s. k.
Sándor s. k.
bíró

Dr. Lente
bíró

A kiadmány hitelül:
Hilcz Ádámné
tisztviselő